

роль, който произлѣзваше все пакъ отъ неговото желание къмъ общото спокойствие.

Азъ повървахъ по пататъкъ изъ улицата въ първото си направление, и като срѣщнахъ наши двама офицери, попитахъ ги:

— Какво се е случило, Господа? — Моля разкажете ми. Има ли извѣстие за приближаванъето на Турцитѣ? Обявено ли е на жителитѣ за да се спасяватъ? Дѣйствително ли има опасностъ?

— Ние нищо не знаемъ. Никой не казвалъ таквось нѣщо; или, понеѣ намъ не сж извѣстили; никой не е видѣлъ неприятелтъ близо до Габрово; въ противенъ случай ние веднага щѣхме да знаемъ. Говорятъ че тукъ по улицата миналъ единъ Казакъ, който силно прицускалъ и викалъ: Турци! Турци идатъ тука! Бѣгайте колко можете, и така се изгубилъ като отърчалъ по нѣтътъ къмъ Търново. Ние питахме мнозина хора: да ли сж видѣли този Казакъ? Едни казватъ че не сж видѣли, но само чули; а други пакъ думатъ че ужъ тѣ сами го видѣли, но отговарятъ нѣкакъ нерѣшително, тъй щото нищо не можешъ да разберешъ Но тука за сега нѣма опасностъ. На Балкантъ се продължава боятъ, това е извѣстно, — казаха тѣ!

Азъ нѣмахъ време да ги распитвамъ за подробноститѣ, па освѣнъ това тѣ едва ли можаха да ми ги съобщятъ; при това азъ бързахъ да отида въ болницата и така се върнахъ назадъ. Хората като ме видѣха че идатъ отъ къмъ „страшната страна“ т. е. отъ Шипка спираха ме и питатъ: има ли Турци? Да ли идатъ или не? Ще дойдатъ ли или не? Далечъ ли сж? и други тикива.